

□

JE RESNICA O FUNKCIONIRANJU TITOIZMA

Že pred leti je ta seznam krožil po internetu vendar so takrat titoisti bliskovito reagirali in ga spravili na hladno. Danes je spet dostopen vsakomur, da lahko pogleda ta seznam in ugotovi, da je brez dvoma pristen in resničen. Čeprav so ga titoisti primerjali z njim, da bi njegov pomen in resničnost izničili, seznam ni primerljiv z nekoč objavljenim ponarejenim dnevnikom Adolfa Hitlerja.

Ko so ga pred leti titoisti izmaknili uporabnikom interneta in celo uvedli neko kriminalistično preiskavo, bolj vneto in aktivno, kot v primeru pasje afere, so govorili, da je to samo spisek na katerem je prisotnih milijon državljanov Slovenije. Z posmehom so metali pesek v oči državljanom, češ vsak drugi državljan pa le ni bil pripadnik, sodelavec ali funkcionar UDBe.

Ko sem komentiral titoistični kasti naklonjenega pisuna in psihologa g. V. Miheljaka, ko je ta nekatere obtoževal, da so pač oni tudi bili člani ZKJ in so sooblikovali titoizem, sem zapisal resnico o tem članstvu. Članstvo je namreč bilo nabirano po modelu sindikalizma.

Tovrstni nabor članstva pa ni imel pozitivnega namena glede vplivanja na odločanje o oblikovanju ciljev titoističnega raubkomunističnega političnega sistema, kar so pričakovali novopečeni člani. Ta množičnost je bila samo pragozd v katerem so se skrivali liderji titoistov, ki so odločali o vsem, o poroki, rojstvu, življenju, karieri, izobrazbi in smrti posameznega državljana.

Vodilna nit titoističnega političnega sistema je torej bila in tudi danes ni drugače, množičnost za katero vsi liderji titoizma od njegovega utemeljitelja Josipa Broza do Stanovnika, C. Ribičiča, Potrča, Kocjančiča, Türka, Pahorja, Kučana skrivajo svojo aroganco, samopašnost, kršenje

človekovih pravic državljanom in zločine.

Tudi ta seznam je narejen v slogu množičnosti, da se v njej skrijejo kot zveri v pragozdu, UDBOVCI, raznovrstni sodelavci UDBE in tako imenovane »nadzorovane« osebe. Pragozd pa tvorijo osebe zabeležene v kazenski evidenci in emigranti.

Na tem seznamu naj bi bilo milijon Slovencev. Na vsakem listu je vpisanih približno 10 ljudi. Povprečno je na vsakih treh do štirih listih eden pripadnik, sodelavec ali »nadzorovanec« UDBE. Torej je izmed tega milijona vpisanih na tem seznamu okrog 40.000 uslužbencev, funkcionarjev, zunanjih rednih in posebnih ter nadzorovanih sodelavcev UDBE. To pa je za mene njih realna številka, kar sem ugotovil na temelju vzorca iz malo širšega lokalnega bivalnega območja.

Glasni so in celo ponosni na to, da so na seznamu in imajo dosje SDV z registracijsko številko 16000 do 18000 kar pomeni »nadzorovana« oseba. Javnosti se prikazujejo kot nedolžni, zatirani in zasledovani, ne pa sodelujoči pripadniki UDBE. Ta klasifikacija samo pomeni, da so bili nadzorovani pri opravljanju njihovih specialnih nalog, ki so jim zaupali pripadniki in funkcionarji UDBE, pri zatiranju nasprotnikov raubkomunističnega političnega in gospodarskega sistema.

Dejansko nadzorovani in zalezovani so bili »emigranti« in zdomci, 960.000 Slovencev, ki so zabeleženi na tem seznamu, ker so bili vpisani v kazenski evidenci, večina njih kot »kurji tatovi« in 1.000.000 njih, ki se na tem seznamu niso znašli.

Do teh ugotovitev sem prišel na temelju lastnih izkušenj kot zdomec, zalezovanec in vsestransko nadzorovana ter zatirana oseba porinjena na rob družbe in preživetja. To zločinskost UDBE, o kateri nekateri analitiki, zgodovinarji in kolumnisti razpravljajo, da so se vse njene aktivnosti v najbolj krvoločni obliki dogajale v titovi Jugoslaviji-Sloveniji v šestdesetih in sedemdesetih letih prejšnjega stoletja, jaz s svojo družino doživljam po letu 1990 v samostojni in tako imenovani pravni in demokratični Sloveniji.

Kot zdomec v Avstriji v sedemdesetih letih prejšnjega stoletja sem zaznal sodelovanje posameznikov s to zločinsko združbo, ki so bili vrinjeni med nas. Vsi, ki sem jih sumil tega sodelovanja, niti pri enem se nisem zmotil, so vpisani v ta seznam in imajo dosje SDV kot redni

ali registrirani sodelavci UDBE in nje funkcionarji.

Nobenega pripadnika tej zločinski organizaciji UDBI ne bom imenoval s priimkom in imenom. Tega privilegija si ne zaslužijo. Sami se zavedajo tega, da so mi delali in mi še delajo krivico, zato se me izogibajo. Če se ne morejo izogniti srečanju z mano, jim lahko z obraza razberem, da jih je sram svojega početja, ker vedo, da mi je njihova dejavnost v povezavi z mano poznana.

Niso samo sovaščani ampak so tudi iz vrst ožje in širše rodbine. Vsi, ki so aktivno sodelovali pri moji politični, podjetniški in karierni likvidaciji, pri razbijanju družine in odtujevanju vseh treh sinov od študija, od staršev in od doma in sem jih sumil, da so sodelavci UDBOVCEV, so na tem seznamu z dosjajem SDV-UDBE kot uslužbenci, redni sodelavci, stalni viri, funkcionarji in t.i. nadzorovanci. Za doseg cilja so izrabili celo svoje otroke.

Večini teh ljudi se kraj bivanja nahaja v lokalnem okolju mojega kraja bivanja. Posamezniki pa bivajo na dolenskem, gorenjskem, primorskem, v Ljubljani in tudi v Avstriji in Nemčiji. Seveda še danes ne mirujejo, še vedno mene, soprogo, najmlajšega sina (odtujena pa sta itak orodje v njihovih rokah) zasledujejo, kar ni težko opaziti, saj v tistem trenutku na tistem mestu, kjer se jaz nahajam, nimajo tam nobenega osebnega ali poslovnega opravka. Druge ljudi vzpodbujajo k temu, da naj ne komunicirajo in sodelujejo z mano in me na ta način prikazujejo kot da sem skregan z vsem in vsakim, tudi z dvema sinoma in sam s sabo.

Sam sem se znašel na seznamu »Zabeleženih v kazenski evidenci«. Leta 1970, je babica po štiridesetih letih bivanja v Franciji prišla na obisk svojega doma. Ponosna je bila na mene kot vnuka in mi je dala nekaj denarja, da sem si kupil rabljenega »Fička«, tudi z namenom, da jo bom v času bivanja v takratni Jugoslaviji malo popeljal naokrog. V tistem času sem bil tudi opravljal potrebne aktivnosti za pridobitev vozniškega izpita.

Babico sem naložil v ta avto in kot neizkušenega voznika me je na takrat še makadamski vaški cesti na ovinku zaneslo in sem se zaletel v sosedovo cipreso. S tem dejanjem sem storil kaznivo dejanje, ki je botrovalo temu, da sem se znašel na tem seznamu. Zato trdim, da so v tej kazenski evidenci pretežno »kurji tatovi«, malo je resnih kriminalcev in zločincev, posebej ne tistih iz vrst titoistične politične elite, ki jih je ves čas največ producirala in novačila na tej podlagi v svoje vrste. .

Ljudje iz te kazenske evidence so dejansko bili nadzorovani in so tudi služili UDBOVCEM vseh vrst in oblik sodelovanja v tej zločinski združbi, da so jih kdaj poklicali in so jih obdolžili in obtožili za kriminalna dejanja, ki jih sploh nikoli niso storili, ki so jih dejansko storili pripadniki elite in sodelavcev UDBE. Priznanje so s svojimi metodami od njih izsilili prav pripadniki UDBE kot lažne priče kriminalnega dogodka in izpraševalci.

S tem zarotniško UDBOVSKIM manevrom je titoistična politična elita domači in tuji laični in strokovni javnosti metala pesek v oči in ji dokazovala v uspešnost raziskanja kriminalitete v takratni Jugoslaviji-Sloveniji. Na ta način so zakrivali politične in gospodarske kriminalce v svojih vrstah in titoistično politično, gospodarsko in UDBOVSKO elito prikazovali kot pošteno, pametno in seksi.

Vsakdo, ki je že v bivšem sistemu razmišljal in to počne še danes je lahko ugotovil, kdo je bil v neki obliki sodelavec UDBE. Ti ljudje so si v tujini lahko privoščili marsikateri in marsikakšen negativen politični spodrseljaj, saj so na ta način od zdomcev izvabljali njihovo osebno mišljenje. Čez mejo so legalno za potrebe domače politične in uradniške titoistične elite, in seveda tudi za svoje osebne potrebe, »tihotapili« lovsko orožje, strelivo in drugo potrebno opremo za lovce, gradbeni material, razno elektroniko, drago opremo za stanovanja in avtomobile.

Doma so imeli privilegije pri pridobivanju gradbenih dovoljenj, ko posameznik izven te kaste tega ni uspel pridobiti v nekaj letih so jih ti pridobili v nekaj dneh ali pa so hiše zgradili in so si naknadno po hitrem postopku to pridobili. V sodnih in poravnalnih postopkih jim nihče ni uspel dokazati nepravilnosti.

Tisti, ki so to svoje UDBOVSKO poslanstvo zapisano v dosjejih opravljali v vaških, krajevnih in mestnih skupnostih, v občinski upravi, delovnih organizacijah, v izobraževalnih in verskih institucijah, gasilskih društvih, so bili nedotakljivi. Med množicami, v gostilnah, na sestankih so udrihali po titoističnem sistemu, opravljali so posamezne funkcionarje titoistične politične elite a za to sploh niso odgovarjali.

To je bil znak, da so bili sodelavci UDBE, da je namen tega njihovega vedenja bil, izvabljanje mišljenja drugih prisotnih o titoističnem političnem sistemu. Oni sami, njihovi potomci, otroci in vnuki, nikoli niso bili brez zaposlitve, v glavnem pa so imeli službe, niso opravljali fizičnega dela, kljub temu, da je za njih izobrazba bila španska vas. V sodnih in poravnalnih sporih niso nikoli bili poraženci.

Da so ti ljudje bili v nekakšni od možnih oblik sodelavci UDBE, se kaže tudi danes v samostojni Sloveniji in tako imenovani pravni in demokratični državi. Večina njih že zdavnaj in dolgo časa uživa v vrstah upokojencev. Uživajo kvalitetno življenje v visoki starosti, saj za njih velja drugi privilegiran zdravstveni sistem. Za njihovo zdravje je poskrbljeno iz sredstev, ki so jih s svojim delom služili tisti Slovenci, ki so jih oni nadzorovali ali so izdajali depeše o njihovem nadzorovanju, o kršenju človekovih pravic njim samo zaradi tega, ker so politično in ekonomsko drugače od njih razmišljali in pogubljanju na moriščih, ali po sistemu »vzela ga je megla«.

Za njihovo zdravje skrbijo najboljši zdravniki doma ali v tujini. Če to nebi bilo res, potem nebi lahko le oni doživeli devetdeset do sto let življenjske dobe, kreativni, sposobni in delavni ljudje pa umirajo pri starosti 60 let, so zgrbljeni in brezzobi.

Otroci in zdaj že vnuki teh sodelavcev UDBE imajo danes vsi službe v državni upravi, zagotovo pa nobeden ni brez zaposlitve. Njihova podjetja udobno poslujejo še posebej z državno upravo in z vso propagando omreženih medijev. Še vedno so privilegirani pred sodišči in v postopkih pred institucijami države, ko jih primerjamo s tistimi, ki so na tem seznamu vpisani kot vpisani v kazensko evidenco.

Pokojninska blagajna je v razsulu. Krčijo se pravice upokojencem, ki so si jih zaslužili s trdim umskim ali fizičnim delom. Na ta problem nevzdržnosti slovenskega pokojninskega sistema opozarjajo tudi odgovorni možje in žene EU. To opozorilo pomeni, da ti ljudje ne poznajo dejanskega stanja v Sloveniji tudi kar se tiče staranja in upokojevanja slovenskega naroda.

V Sloveniji je poleg 178 UDBOVCEV, ki jih je Peterle namesto, da bi jih postavil pod kriminalistične preiskave in sodišča, rosno mlade, s pomočjo parlamentarnega blagoslova upokojil, še mnogo drugih njihovih sodelavcev in državnih funkcionarjev, ki so bili upokojeni pod pretvezo beneficirane delovne dobe ali navidezne oziroma včasih morda tudi kupljene ali nepotistično pogojene invalidnosti. Medtem ko mnogi bolni ljudje, ki niso imeli oziroma nimajo denarja in poznanstev ne dosežejo invalidske upokojitve.

Pri tem je potrebno povedati, da se slovensko prebivalstvo stara bolj prav zaradi še vedno aktivne prisotnosti UDBOVCEV v vsakdanjem življenju, ki krojijo negativno kadrovsko politiko v državi, posebej teh 178 upokojenih z blagoslovom Peterleta in državnega zbora. V državi lahko na temelju titoistične ideologije lahko gospodarsko, politično in karierno uspe ali dobi državno

službo samo privilegiranec z »rodovnikom«, kar lahko človek jasno ugotovi na podlagi priimkov nameščenih v dobrih državnih, političnih, uradniških in funkcionarskih službah. Tu in tam za okras dobi postransko vlogo kakšen tudi izmed ne privilegirancev, ki potem dela tudi za druge kot črna živina.

O tem je nedavno Pahor izrazil svoje mnenje, ko je povedal, da ima pravico, da si sam izbira sodelavce, ne tako davno pa je podobno povedal tudi predsednik SLS g. Žerjav, da je samoumevno, da si minister sam izbira svoje sodelavce.

To je morda v demokratični zahodni državi samoumevno, kjer tisti, ki naredi napako ima tudi toliko morale, da sam odide in nemalokrat z njim tudi minister. V Sloveniji pa si ministri izbirajo »svoje« ljudi, da na takšen način lahko manipulirajo z javnostjo, delajo za svojo korist in za korist svoje privilegirane kaste, ki ga je tja namestila ter ustvarjajo tajkune iz vrst svoje politične stranke. Vse napake in celo nezakonita ravnanja grede pod veliko preprogo.

Ministri zbirajo sebi lojalne in ravno take vrste kadre kakršni so oni. Zato pa nepristranski, neobremenjeni, strokovni in etični kadri ne dobijo služb, ko bi ti resnično lahko reševali probleme in jih ne povzročali nove, kar počne že od leta 1945 ta titoistična nomenklatura. Popravljamo pa jih delovni in pošteni državljanke in državljani. (npr. že enkrat izvedena sanacija izropane LB)

Tako morajo mladi ljudje, strokovnjaki, ki ne spadajo v to privilegirano mrežno skupino, zapuščati državo in si v tujini poiskati delo in služiti vsakdanji kruh. To izseljevanje katerega posledice so aktivnost in vpliv UDBOVCEV na politični, gospodarski in družbeni razvoj države, je največji vzrok za prehitro staranje slovenskega naroda.

Upamo samo lahko, da bodo odgovorni ljudje EU to dejstvo in še mnogo drugih, ki jih producirajo titoisti in UDBOVCI pri svojem upravljanju z državo, končno upoštevali, nam prisluhnili in nam pomagali onemogočiti titoistično politično in UDBOVSKO elito pri tem početju in kadrovskem izživljanju nad slovenskim narodom. Slej kot prej bodo morali ugotoviti, da je to početje v Sloveniji tempirana bomba tudi za EU.

UDBOVSKA mreža, ki je skrita v omenjenem UDBA »Pika« NET, seznamu z milijonom navedenih, je temelj vseh sedanjih tajkunskih, pravosodnih in gospodarskih mrež. Kot sem v

zadnjem svojem pisanju zapisal, je ta mreža tudi vzrok za tako imenovano »bolezensko nevoščljivost« slovenskega naroda, ki dejansko ne eksistira.

Tiste, ki kažejo državnim institucijam, politikom, funkcionarjem in uradnikom, na nepravilnost in dvotirnost, kar se tiče uporabne veljavnosti slovenskega pravnega reda v vsakdanjem življenju, in na tiste, ki jim je vse dovoljeno, kar sem zgoraj opisal, imajo titoisti za nevoščljivce, kar je ne tako davno v vlogi ministrice za pravosodje v svojem javnem nastopu potrdila tudi Zdenka Cerar vidna pripadnica titoistične politične in »strokovne« elite. Pred kratkim pa je o tem natolceval tudi maneken Pahor, ko je stopal iz Ustavnega sodišča in se spuščal v sedeč položaj v limuzino, ki smo mu jo kupili davkoplačevalci.

Tisti, ki pravi, in to je sedanji predsednik vlade Pahor, da je Potrč velik gospod slovenske politike, res nima hrbtenice in ga zato tudi ne more boleti, kar je sam povedal, da ga zares hrbtenica ne boli. Potrča je potrebno, kot nosilca titoistične zločinske oblasti, namesto povečevanja, predlagati za procesuiranje pred neodvisnim sodiščem in glede na težo storjenih kaznivih dejanj v vlogi visokega političnega in posredno tudi UDBOVSKEGA funkcionarja obsoditi. Kot najvišji funkcionar razbojniško komunistične partije je bil posredno tudi na čelu zločinske organizacije imenovane UDBA.

Ivanjševci, 14.04.2010

Karel KOZIC

{jcomments on}